

Quis est sicut Dominus Deus noster? Expende hic quantum referat, quem ex corde amemus. Amoris ingenium est, ut eum quem unice amamus, cunctis alijs preferamus, & dicamus: Quis est sicut dilectus meus? Similem illi non habet Orbis. Sic sentit amor etiam de eo, qui multis nominibus inferior est multis. Est enim in rebus humanis cæcum amoris iudicium. Verum qui Dominum Deum suum diligunt, licet & illi præ amore quo erga eum sunt accensi, dicant: Quis sicut Dominus Deus noster? in eo tamen non falluntur, sed omnium rectissime sentiunt. Neque enim quisquam est, nec in cælo, nec in terra, qui Domino Deo aliquo pacto ex æquo conferri possit. Non potest amor hic tantum de Deo, quem diligimus, concipere, sentire, prædicari, quantum ipsa illius habet veritas. Quæ præterea hoc loco cogitari queant, vide supra Psal. 71. versu 19. & Psal. 86. versu 8. & Psal. 89. versu 6. 7. 8.

OBSER. Vers. 5. & 6. Ingenium amoris.

Qui se attollit ad præsidendum, qui se demittit ad videndum, cum in cælo, tum in terra. 1. Primum illud observemus, quod regnanti Deo sublimem sedem tribuit. Sublime solum regni maiestatem habet. Sublimitas ista non est localiter, sed secundum divinæ maiestatis excellentiam consideranda. Symbolum habet singularis & eximie potentie, sapientie, clementie & iustitie: quarum admonemur quoties de sede Dei in cælis excelsa ac sublimi mentionem in sacris Scripturis fieri videmus.

Sublime solum Dei.

2. Deinde considerandum est, quomodo divinæ maiestatis excellentie providentiam rerum tam terrestrium, quam cælestium coniungat. Caro cum audit Deum sedem habere in cælis sublimem & excelsam, iudicat eum sic esse magnum, gloriosum, & super omnia eleatum, ut res humanas prorsus negligat ac despiciat, nec videat quæ hic in terris geruntur, qua de re videre est supra Psal. 94. versu 7. Recte ergo Spiritus sanctus utramque hic coniunxit, & solij glorie Dei sublimitatem, & providentiam res humanas curantis ac disponentis demissionem. Et observa, quod non solum dicit, In terra: sed, Et in cælo. Ergo & cælestia longè sunt infra divinæ maiestatis excellentiam.

Excellentie Dei generalis providentia con. unctis.

Qui erigit de pulveribus mopem. Hac de re quædam obiter annotavimus & supra Psalmo 107. in versu 41. ubi idem canitur. Quod hunc locum concernit, illud observa, quod Spiritus sanctus tam diligenter hoc inculcat de Deo, quod quamvis sublimis in cælo sedeat ac regnet, nihilo tamen minus humilium egenorum & abiectorum in hac terra usque adeo rationem habeat, ut eos è pulveribus ad regni usque maiestatem euehat. Poterat longè illustriora de providentia Dei canere: verum ista placuerunt, ut admonemur, non solum curare Deum res humanas, sed & eorum habere rationem, quorum Mundus præ fastidio & contemptu ne nomina quidem scire dignatur. Hoc exemplo admoniti, discamus delectari humilibus & abiectis: ne si sublimia expetierimus, vna cum illis aliquando deturbemur diuinitus.

OBSER. Vers. 7. & 8. Humilium rationem habet Deus.

Qui habitare facit sterilem in domo. Hac de re dictum est supra Psal. 68. versu 6. Exempla præcesserunt in Sarah, & Hanna matre Samuelis. Nos, quorum ista ad veteris populi benedictionem pertinent, inspiciamus in typo illorum Ecclesie fecunditatem, quæ olim sterili, per Christum sponsum suum admodum facta est fecunda: quod pertinet locus prophete Esaiæ cap. 54: Lauda sterilis, quæ non parit, &c. quem & Apostolus ad Galatas 4. de Ecclesia electorum ac credentium citat. Illam Deus innumerorū filiorum matrem constituit, de quibus olim dictura est: Quis genuit mihi istos? Ego sterilis & non pariens, transmigratione abducta & captiva, & istos quis enutrivit? Ego destituta & sola, & isti ubi erant? Esaiæ 49.

OBSER. Vers. ult. Typus Ecclesie Christi.

PSALMVS CXIII.

ARGUMENTVM PSALMI.

Psalmus hic breuiter memoriam singularium quorundam miraculorum reficit, quibus potentiam suam Deus declarauit, cum Israël ex Aegypto liberasset, & eduxisset.

- 1. **M**egrederetur Israël ex Aegypto: domus Iacob de populo barbaro.
- 2. Pertinebat Iehudah ad sanctitatem eius, Israël ad dominium eius.
- 3. Mare vidit ac fugit, Iordanis auersus est retrorsum.
- 4. Montes subsilierunt instar arietum, colles velut agni ouium.
- 5. Quiderat tibi mare, quod fugiebas? Iordanis, quod retrò cedebas?
- 6. Montes, quod subsiliebatis instar arietum? colles, velut agni ouium?
- 7. A facie Domini contremiscebat terra, à facie Dei Iacob.
- 8. Qui conuertit petram in stagnum aquarum, rupem in fontem aquarum.

VERS. I.

Pertinebat Iehudah ad sanctitatem eius. Ebraicè sic: **היתה יחודה לאלהים**: id est, Erat Iehudah ad sanctitatem eius, Græc. & vulg. Lat. sic: Facta est Iudæa sanctificatio eius, Israël potestas eius. Hieron. Factus est Iudas in sanctificatione eius. Iustin. Fuit Iudah in sanctificatione eius. Chald. Fuit Ecclesia domus Iudæ vnita sanctis. Pelix: Factus est Iudas in sanctitatem eius, Israël potestates eius. Pagn. Fuit Iehudah sanctificatio eius. Campensis: Tum fiebat Iuda particeps sanctimonie Dei. Reliqua satis concordant.

LECTIO Vers. 2.

Cum egrederetur Israël ex Aegypto. Planè dignum erat, ut memoria liberationis ex Aegypto iugis esset ac perpetua in animis Israëlitarum. Hanc ob causam Vates carmen hoc de exitu Israël ex Aegypto, & miraculis aliquot, quæ post illum in mari, Iordane, in monte Sina, & in petra deserti, edita sunt diuinitus, quasi poetico more composuit, & Israël decantandum præscripsit. Cum Israël, inquit, egrederetur ex Aegypto, & domus Iacob de populo barbaro. Non solum egressione, sed & seruitutis Aegyptiacæ memoriam reficit hoc primo versu: admonetque ut cogitent Israëlites, quanto patres

EXPLANATIO.